

Henvisning:

Dette er en afskrift af et stenografisk protokolleret foredrag af Bruno Gröning, som han holdt den 15. september 1950 hos heilpraktiker Eugen Enderlin i München.

Optagelser af foredrag med Bruno Grönings originalstemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, München, 15. september 1950

"Da endnu ikke alle ved, hvordan denne helbredelse foregår ..."

Mine kære helsesøgende!

Da endnu ikke alle ved, hvordan denne helbredelse foregår, ser jeg mig tvunget til at give Dem lidt forklaring. Oplysning er nødvendig. Jeg vil gerne fatte mig i korthed, og jeg håber, De forstår mig.

Enhver syg, der har fundet vej til mig, må selv forberede sig sjæleligt på det, og ikke mere belaste sig med sin lidelse. Altså er det sådan her, at hver syg sjæleligt må aflaste sig. Jeg hævder som tidligere, at alle menneskers lidelser er sjæleligt betinget; altså kort sagt er en sjælelig belastning.

Jeg anvender her et lille eksempel, som De alle kender: Før De modtager den Hellige Kommunion [nadver], må De også sjæleligt forberede Dem for at kunne modtage den, og dertil hører, at De må skrifte alt syndigt, som ligger Dem på hjerte, for en præst. Og når De har gjort det, får De pålagt en bod, og så først kan De modtage den Hellige Kommunion. Efter at have modtaget den, er De sjæleligt fri. De føler Dem da også som nyfødt, og noget let går nu gennem kroppen. De ved, at De ikke mere er sjæleligt belastet, det vil sige, at De har kastet alt det onde væk, og det er ikke anderledes her. Det er en ganske naturlig vej, som mennesket er kommet bort fra.

Man må sjæleligt gøre sig fri, ikke belaste sig. Dermed er det også sådan, at De i korthed må tænke efter, hvilken lidelse De har. De må vide, hvad Deres sundhed er værd, og så strejfer De ganske kort hen over det, idet De, når De nu modtager min hjælp, tænker over hvordan det fortsat kunne være gået Dem i livet, og når De har gjort det og fundet vejen til mig, så beder jeg Dem om at gøre Dem fri af lidelsen, og ikke mere beskæftige Dem meget med den. Gør Dem fri af alt dette.

Endelig havde De fattet mod, De var kort og fast besluttet, idet De vidste, at det andet dog var bedre, altså at være rask. De ville være fri for sygdom, ligesom når De går i kirke og skrifter, altså at De vil være fri af Deres sygdom. Følgelig må De på forhånd tænke over, hvad De har af synder, ligesom her det usunde, der var i Deres krop, men det har næsten ingen af Dem tænkt over; jeg har det allerede længe.

Nu er det sådan, at når De har modtaget den Hellige Kommunion, så føler De Dem fri, så skal De ikke mere blive i synden, men se fremad, og også forsøge at blive et ordentligt menneske. Sådan er det også her. Når De har været her, hvad De egentlig heller ikke behøver, men vigtigst er dog, at De ikke mere tænker på Deres sygdom, men nu skal se fremad og føle, hvordan De har det. Lidelsen, det dårlige, det onde, det sataniske stiller man til side, og det guddommelige modtager man. Det vil aldrig være tilfældet, når De holder fast ved det onde, som her sygdommen, der ikke er guddommelig, men satanisk. Så kan De ikke modtage det guddommelige. Det er en umulighed. Sådan går det ikke. Jeg ved, at mennesker i løbet af årene, fra generation til generation, er blevet ondere i stedet for bedre. Når et lille barn bliver født, så medbringer det efter vor viden arvesynden. For at miste den, bliver det døbt. Når forældrene og de øvrige slægtninge er onde, når de måske har djævelen eller endog Satan i kroppen, så er det umuligt at tage den lille djævel, som vi mennesker kalder arvesynden, fra det lille barn. Praktisk talt bliver denne lille djævel kaldt tilbage igen, fordi et satanisk menneske jo står foran dette lille væsen, og det er i dette menneske så fast, at han ikke mere kan komme fri af Satan, og et satanisk menneske vil aldrig få den tanke at gøre noget godt. Følgelig har han ikke kun Satan ved sin krop, men i sin krop, og det er indlysende, at sådan et lille væsen let bliver påvirket, og Satan regner det for en selvfølge, at give den lille djævel tilbage til dette lille barn. Følgelig var dåben omsonst, og når dette barn nu lever videre blandt disse djævelske mennesker, så bliver også den lille djævel til en djævel, og så gør barnet sig selvstændigt og gør plads for Satan, så Satan også finder plads i dette menneskelegeme.

De kan aldrig forlange af et menneske, der er satanisk, at det gør noget godt. Han kan ikke andet, og jeg tager heller ikke disse sataniske mennesker det ilde op, som til i dag ikke har ladet noget være uforsøgt for at ødelægge dette værk, jeg ikke kun har til hensigt at opbygge, men som jeg også opbygger – det er blot et spørgsmål om, hvor det sker, på hvilken grund, altså i hvilket land, om det er i Tyskland eller et andet land. Disse sataniske griber til hvad som helst her, og fordi de kun kan gøre noget ondt, suger de det onde af fingeren og bringer det til prangeren, det vil sige offentliggør det, for at opsøge mennesker, som er parate til at gå den gode vej, det vil sige den guddommelige, og sige: "Kom, du hører os til, tro ikke på det vås."

Jeg kan opremse alt det for Dem, som de har gjort for at trække alt, hvad jeg gør, gennem skidt og snavs. Det er de mennesker, som dengang ikke undlod noget for at trække mig gennem smuds og skidt, at drage nytte af alt, og da jeg skubbede dem fra mig, har de vist, hvem de er, at de endnu i dag arbejder på at bringe dette værk til fald. Det har været mennesker, som aldrig har haft noget godt i sig, som overhovedet aldrig har tænkt på at gøre noget godt. Et gode kendte de til, at gøre store korn af disse små guldgrube for at fylde deres guldsække. Det er det snavsede i det hele taget, at disse sataniske mennesker ikke undlader noget, og aldrig vil undlade noget. Jeg er egentlig ikke selv oprørt. Jeg har hidtil ikke gjort noget ved det, selv om alt har været lagt i min hånd. Jeg vidste ikke, hvad der ville komme ud af det, hvis jeg ville

bringe disse mennesker på anklagebænken. For på den ene side siger jeg, at for mig findes der ingen menneskelig lov, der kan forbyde mig at hjælpe og helbrede mennesker; for mig findes der kun én lov, og det er den sande, guddommelige.

Og derfor siger jeg som tidligere, at disse sataniske mennesker vil jeg vide at bringe på anklagebænken. Hvordan kan et menneske, lige meget hvor han står, lige meget hvilket embede han har, forbyde mig dette! Jeg kender selv min opgave, jeg forstår at passe min gerning, og jeg føler mig, som tidligere, forpligtet til fortsat at hjælpe mennesker; komme, hvad komme vil.

Derfor, mine kære hjælpsøgende, vogt Dem for de sataniske mennesker. Disse mennesker vil aldrig undlade noget for at bringe Dem til fald. Jeg ved, at der også var syge mennesker, som var sataniske, men som ikke mere vil være det. Jeg kunne opremse en hel hob af disse mennesker, som er kommet til mig og har bedt: "Befri mig fra Satan!"

Og på den anden side er der kommet mennesker, som kun har takket for, at jeg har ført dem tilbage til den sande, guddommelige tro igen. Ikke en af dem har takket for at være blevet helbredt. For jeg siger jo, at det ikke er min kraft, det er den guddommelige kraft; mig er det ikke. Som menneske kunne jeg det heller ikke, hvis jeg ikke havde den hjælp at kunne få så megen guddommelig kraft, at jeg er i stand til at befri syge mennesker for deres laster, befri dem for deres lidelser.

Hvordan er det muligt, at mennesker, som virkelig har fået deres sundhed tilbage, kan miste den igen? Hvordan er det overhovedet muligt, at de igen falder tilbage i deres gamle lidelse? Jeg benægter det ikke; jeg glæder mig over, at der her og der dukker et tilfælde op, hvor man meddeler mig: "Han har fået sin gamle lidelse igen." Det er enkelte, det er få. Størstedelen af de helbredte har beholdt sundheden, men en brøkdel af dem har fået deres lidelse, det vil sige lidelsen, tilbage. Ikke, at jeg derfor står beskæmmet tilbage; nej, tværtimod, det er rigtigt. For her kan jeg bevise, at Satan ikke lader noget være uforsøgt for at trække mennesket fra den sande, guddommelige vej igen.

Det er en guddommelig gave, det er den guddommelige kraft, som Vorherre her formidler til mennesker gennem et menneske. For hvem skulle ellers fortælle Dem, at han er Vorherre? De får ham ikke selv at se, De får ham heller ikke at høre. Der er godt nok mennesker, som her og der får en åbenbaring at se, eller i en drøm får noget hvisket i øret; det er muligt. Men det er ikke nok, og derfor må det være sådan, som det også var for 2000 år siden, at der var et menneske, som prædikede det sande, guddommelige ord, og han havde kun inderligt bedt mennesket om at være menneske, og ikke glemme, at han kun er et Guds barn, og ikke som mennesket tror, at nu var han nået så langt, nu kunne han gøre sig selvstændig.

Ja, fordi det er tilfældet, at mennesket tror, han er alt på denne jord, har han gjort sig selvstændig. Han har løst sig fra den sande, guddommelige tro, og har gjort sig selvstændig. Den sande, guddommelige vej, som han stod på dengang, er han gået væk

fra og er gået sin egen vej, har stillet alt det guddommelige til side, og har fremstillet alt kunstigt igen. Fordi han ikke mere fik noget af det guddommelige at se eller mærke. Han gjorde sig selvstændig, og fremstillede så alt kunstigt. Når jeg i dag siger til Dem, at De også kun bliver ført af mennesker, så er det en kendsgerning. De bliver også kun kunstigt opretholdt; ikke naturligt. Og en naturlig helbredelse sker her, uden at jeg berører en menneskekrop, uden at jeg ser den. Jeg ved, hvad den fejler; ved, hvor det er galt, og kan virkelig formidle den guddommelige hjælp til den.

Ja, alt hvad mennesket har fremstillet kunstigt, må vi mennesker alligevel forbavses over. Når De i dag eller i morgen, eller i det hele taget tænker tilbage på alt, hvad De har set eller kommer til at se, må man sige, at det er meget; al respekt! Men det er alt sammen kunstigt. Mennesket har tænkt på alt. Vorherre har sat mennesket på denne jord og sagt, at det ville være paradiset; det passer. Men mennesket har lavet noget andet af dette paradis. Han skulle føle sig veltilpas, og troede nu, at han havde opbygget noget herligt, som han følte sig veltilpas ved. Jeg kan kun føle mig godt tilpas i Guds frie natur; ikke i et rum. Jeg ser på denne jord som et hus; huset, som er skabt for mennesket. Luftrummet er det, der ligger mellem himmel og jord, og himlen er taget.

Blot søgte menneskene et smuthul på denne jord. De ville være alene; de ville være adskilte; de ville ikke forstyrres. Og dette smuthul kalder man huse eller et hus eller blot en bolig. Han er isoleret fra de andre; det er rigtigt. Han må også isolere sig, fordi mennesket er blevet ondt. Men rigtigt bor vi alle sammen i et guddommeligt hus, og det har man sådan skamferet, idet Satan her har kunnet få foden indenfor, og mennesket er ikke mere det, han skulle være.

Mennesker tror, at hvis de går i kirke og hvis de beder, så ville de allerede være de mennesker, som bærer den guddommelige tro i sig og lever med ham. Nej, ikke ordene, for her skal så også handlingen tale. For jeg kan heller ikke sige til Dem, at jeg vil, og så alligeve ikke gør det! Jeg er jo kun alene, men alligevel undlader jeg intet for, så vidt det er muligt, at holde mit løfte. Og således kan jeg ikke følge mennesket, altså den enkelte, lille. Jeg kan ikke så godt love et menneske noget, fordi jeg jo så lidt efter lidt bliver forvrænget igen. Men det store løfte har jeg holdt, da jeg sidste år i Herford tit blev spurgt "Hr Gröning, bliver De i Tyskland?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik, og sagde så "ja". Så længe jeg kan holde det ud her, vil jeg blive her. Jeg vil gøre alt for at gøre vejen fri for Dem alle. For jeg ved, at ingen af Dem er i stand til at gøre vejen fri for Dem, eller at gøre vejen fri for mig, så jeg også kan komme til Dem. Det er endnu ikke sket, og jeg har ikke på noget tidspunkt undladt noget, men har måttet opgive så meget, har også på en vis måde måttet underkaste mig mennesker for at vise dem vejen, det vil sige, for at bevise, at mange mennesker er så sataniske, at de ikke lader noget være uforsøgt.

Jeg ved, at det ene menneske tænker sådan, og det andet sådan, og sagt rigtigt tænker hver sit. Aldrig har de alle samme tanke. Enhver tror altid at kunne gøre det

bedre selv. Hvis jeg ville følge alt dette, ville det være bedre, at jeg ikke var der. Da ville jeg nemlig overhovedet ikke komme videre.

Så er mennesket gået sin egen vej, idet han, som jeg lige sagde, blot har frembragt alt kunstigt. Alt hvad der findes indtil nu, alt hvad der er lavet af menneskehånd, findes også på den naturlige vej; kun naturligt set meget bedre, større og enklere. Lad os tage et røntgenapparat, der, lige meget hvor det står på denne jord, kan tage et røntgenbillede af det enkelte menneske, det drejer sig om, og tilmed stille et nøjagtigt sygdomsbillede. Findes sådan et apparat? Nej, det vil der heller aldrig komme. Min gøren og laden – jeg beder Dem om ikke at opfatte det, som om jeg ville bryste mig eller gøre mig stor for Dem eller propagandere for mig, opfat det venligst ikke sådan. Men jeg ser mig tvunget til at forklare det for Dem, så De ved, hvordan denne helbredelse sker. Dette apparat findes endnu ikke. Men når der i dag eller i morgen eller senere kommer et menneske og beder om hjælp til en syg, så får jeg ikke den bedendes eller den syges navn at vide. Jeg vil ikke vide det. Jeg ved kun, at der er brug for hjælp her, og at man beder for et menneske der er sygt, eller på en eller anden måde befinder sig i vanskeligheder. Så vil jeg ikke vide mere. Jeg forbyder endog mennesker at tænke mere på denne syge. Jeg distraherer ham ligefrem.

Jeg opstiller så selv et sygdomsbillede, eller lader det stille over et andet menneske, idet jeg henter sygdommen fra dette menneske, som menneskeligt set er ukendt for mig, som jeg aldrig har set og aldrig får at se, idet jeg henter sygdommen ud og kaster den over på et andet menneske. Det går lynhurtigt, og det stillede sygdomsbillede passer tilfældigvis altid. Ikke, som man siger, at det altid er det samme. Åh nej, det er sådan, som den syge virkeligt er behæftet med den ene eller den anden sygdom, og nøjagtig sådan går det også til med min fjernhelbredelse.

Men fjernhelbredelse kan jeg lige så lidt udføre på ethvert menneske, som jeg kan det på alle, der er til stede her. Det kommer ikke an på mig, men på hvert menneske selv. Af og til må også omgivelserne være upåklagelige. Hvis djævelen ikke er kommet så langt med forarbejdet, at Satan har fundet plads i dette menneskelegeme. Når det ikke er tilfældet, kan jeg straks foretage en fjernhelbredelse. Men hvem kan sige mig, at omgivelserne er upåklagelige? Det ser jeg selv. Jeg giver ikke engang noget menneske lov til at spørge mig om det. Det vedkommer slet ikke ham. Jeg gør det frivilligt, så vidt jeg overhovedet føler mig kaldet til at udføre det hos det ene eller det andet menneske.

I de sidste dage hører man her og der, hvad jeg gang på gang får at vide og bekræftet, at mennesker takker for fjernhelbredelsen, eller i det hele taget for helbredelsen, som på en eller anden måde har fundet sted. Men vi ville bruge for lang tid på at remse alle dem op, og det er mere eller mindre heller ikke nødvendigt. Men jeg er derfor indtil nu også stadig rolig ved min gøren og laden, idet jeg endnu ikke er gået imod mine fjender. Men det ser jo ud, ligesom hvis man sagde: "Her er fru Schulze, hun har jo ingen penge." Og så kommer hun alligevel og viser sin pengepose og siger: "Her er mine penge."

Altså handling; bevise det med handling. Det betyder også Deres tro, troen på Gud. Ikke med ord. Nej, ikke at De siger, at De går i kirke og at De beder hjemme, på arbejdspladsen eller lige meget hvor De har tid. Nej, det er forkert. Disse bønner og denne beden skal De omsætte i handling, og gøre Deres hjerte frit og rent, så Vorherre også kan bo i det, så han kan føre Dem. Omsæt disse ord eller Deres tanker i handling, så er De et egentligt, sandt Guds barn.

Teknikken er så vidt fremskredet, hvad jeg også kan bevise for Dem her, hvor mennesket virkelig har løst sig fra den sande, guddommelige tro, og er gået sin egen vej. Han kan ikke mere blive ført af Gud, og derfor kommer denne kalden. Derfor er jeg her på denne jord, for at fortælle mennesket, hvad han hidtil har gjort forkert. Jeg tvinger intet menneske til at slå ind på den guddommelige vej; det overlader jeg til ham selv. At mennesket virkeligt, selv om han ikke får Vorherre at se, bliver fjernstyret. Jeg sagde allerede sidste år i Herford: Man kan begrave mig i en regntønde – der sker alligevel det, der skal ske.

Det vil jeg især gøre, det vil De få at se om kort tid. Jeg ville jo heller ikke vise mig her mere. Jeg ville skjule mig et eller andet sted, og der indrette sale til helbredelser, uden at De overhovedet fik mig at se. Jeg tillader heller ikke noget menneske at sige: "Jeg vil se Gröning."

Jeg er ikke noget stort menneske, jeg er lille, lille i alt, i ord; også i gerning. Jeg er kun 1,68 m. høj, mager og så videre, sådan som De jo ser mig. Jeg føler mig heller ikke ophøjet. Jeg ved, hvordan mennesker ville blive, hvis de var i min krop, de ville føle sig som meget overlegne mennesker. Som enkelte også allerede har givet udtryk for: "Dejligt, så ville de nu allerede have fået fyldt tasken."

Men at mennesket virkelig helt og fuldt er kommet bort fra troen, er det bedste bevis for, at han ikke mere kan blive styret af Vorherre. Jeg står kun for Dem som en lille mekaniker, der genindstiller forbindelsen; som igen giver Dem tilslutning til Vorherre; ikke mere. Jeg sagde tidligere, at teknikken, det er det kunstige. Teknikken er kommet så langt frem. Lad os for min skyld gerne begynde med noget, som De alle har hjemme, med radioen. For at få noget fra radioen, må der jo være en sender, som sender radiobølgen, altså hvad den har i sinde at sende, som De kan modtage med apparatet.

Lad os nu skifte om, og for et øjeblik sige, at jeg er senderen, og De som menneske er modtageren. Senderen sender, og modtageapparatet modtager. Kun med den forskel her: Jeg sender kun den helbredende bølge, og De som menneske har også et anlæg i kroppen, som De kan modtage med, det vil sige, for så vidt som jeg altså har genindstillet forbindelsen, tilslutningen, så kan De nu modtage ad fjernvejen, uden at have en personlig kontakt. Hvis jeg for tredve år siden havde fortalt Dem, at der fandtes sådan en kasse, hvor man, hvis et menneske sad i Berlin eller lignende og talte, så kunne man høre det fra dette apparat, så ville De have sagt, at jeg var tosset. I dag er det en selvfølge. Blot har mennesket ikke brudt sit hoved med det, og

hvis han gjorde det, så kunne han ikke modtage. Nej, han indstiller sit apparat og modtager, og det beder jeg også Dem om at gøre.

De behøver ikke at sidde her foran mig. De kan være, hvor De vil på denne jord, for der findes ikke nogen afstand her, ligesom der heller ikke er det for radioen. Det kommer altid an på styrken, på apparatets størrelse. Så meget desto stærkere kan De selv stille ind, gennem troen, troen på Gud. Ligesom der på den anden side også findes andre apparater, heriblandt også fjernstyreapparater, kunstigt fremstillet af menneskehånd, hvormed man kan fjernstyre motorer, det ved De godt. Når disse motorer er indbygget i stellet af fly, skibe eller lignende, også torpedoer, i luften, over vandet, lige meget hvor, så kan de fjernstyres gennem sådan et lille apparat. På samme måde kan man her tilføje denne motor skade, og så kan den ikke mere fjernstyres. Og det er, hvad mennesket i løbet af årene fra generation til generation har mistet.

Vorherre har også fjernstyret mennesket, men der blev gjort noget ved dets apparat. Det blev slået fra, og det netop gennem det sataniske. Satan har fået foden indenfor i menneskelegemet, og han har ødelagt alt det sunde, og han har også gjort det sådan i den menneskelige krop, at den ikke mere var i stand til at opretholde fjernhelbredelsen, eller i det hele taget blive fjernstyret. Den var altså fri. Enkelte mennesker har villet det, og har også i tidligere år, det ligger allerede tusinder af år tilbage, fået menneskene så vidt. Jeg behøver ikke at sige meget, men hvis jeg ville samle alle disse mennesker, så ville der være tusinder og atter tusinder, alene her i Tyskland er der millioner af mennesker, som er syge.

Et ganske lille bevis: Traberhof. Der var kun i nærheden af 30.000, selv om jeg ikke var der. Der ville have været flere, hvis jeg ikke hele tiden havde sagt, at de ikke skulle blive der, og der ville have været endnu flere, hvis jeg havde været der hele tiden. Jeg ville ikke vise for meget. For til en begyndelse var det tilstrækkeligt. Det er ikke min skyld, at der er så mange syge mennesker på denne jord. Det er ikke kun i Tyskland, det er også i udlandet, i alle lande er der syge mennesker, det må De også være klar over; nøjagtigt lige som her. Men det kommer kun af, at mennesket virkelig har gjort sig selvstændigt, hvorved han mistede den guddommelige føring. Lad os forestille os et skud med en torpedo i vandet, som hidtil var fjernstyret, men som blev ødelagt af en ond hånd, og nu svømmer den gennem vandet eller under vandet, eller den ligger endog på bunden. Hvad sker der? Sådan lidt efter lidt rådner den. En maskine, der er bygget ind i et fly, styrter ned, der bliver ikke meget tilovers, en hoben skrot, og ikke meget andet.

Jeg ved, at mennesker har deres egen forestilling, har haft og fortsat vil have det, idet de troede, at de kunne ligestille mig med en menneskelig læge. Det er forkert. Jeg har hverken medikamenter eller instrumenter; jeg har godt nok apparater, men apparater fra den rent naturlige, guddommelige vej, idet jeg betjener mig af mennesker, og gennem mennesker også kan give hjælp og helbredelse. Det beder jeg Dem tænke nærmere over, for der ligger rigtig meget i dette. Jeg ved, at man har skrevet,

og at mennesker også gang på gang kommer enkeltvis og spørger. Jeg kan ikke for-
tænke dem i det; hvordan skulle de også kunne vide alt dette? For hidtil har de ikke
kunnet erfare den egentlige sandhed, min egentlige gøren og laden. Hvordan er det,
når man stiller mig dette spørgsmål: "Kan De helbrede mig; kan De tage min lidelse
fra mig?" Det er en tvivl. For at fatte mig kort, så spørger mennesker, hvad kan
Gröning helbrede? Det er forkert. Jeg beder Dem om i fremtiden at spørge, hvem jeg
kan helbrede! Det er rigtigt. Og hvem jeg kan helbrede, det har jeg nu sagt i min kort-
fattede tale. Kun mennesket kan jeg helbrede. Det ser nu sådan ud, og De ville jo
også sige: "Ja, han fortæller os så meget."

Kort sagt, det kunne sammenlignes med følgende: Jeg giver Dem en ny dragt på. De
ved ikke, hvordan De skal passe på den, og snavser den hele tiden til igen, og så
kunne jeg hvert øjeblik give Dem en ny, og De snavser den hele tiden til igen. De er
selv snavset, ser Dem ikke for, bevæger Dem ikke, som det passer sig for et menne-
ske, går skødesløst omkring med denne nye gave, selv om De ikke ved, om De får
en ny igen. Det kan jo være, at det er den sidste jeg har givet Dem, og et andet men-
neske tænker ikke på at give Dem en ny klædedragt, Så ville der også blive sagt
rundt omkring: "Ja, jeg har givet ham, hvad jeg kunne. Nu har jeg ikke selv mere, og
han er heller ikke værd, at man i det hele taget giver ham sådan en god dragt."

Altså lader man ham gå, og fra anden side har De intet at vente. Og når der igen
kommer sådan en godtroende, så siger De ikke mere. Men så kommer børn og bør-
nebørn, og dem går det heller ikke bedre. Hvem bærer skylden? Mennesket selv. Og
så nemt kan man heller ikke bringe et menneske i orden. Det er nok, at jeg sætter
sådan en lille stegt due for ham, at han så skal spise den. Noget må han jo også gø-
re for det, hvis han vil nyde det, vil styrke sig med det for at kunne leve videre. Det
ville være lidt for meget forlangt, om jeg også skulle tygge det godt for Dem, putte det
i munden på Dem og skubbe det ned i maven og sørge for, at De var i stand til at
fordøje det, og at det så straks forsvandt fra kroppen igen. Jeg giver Dem det; ind-
kørsel og bortkørsel må De selv sørge for.

Og hvordan ser det så ud med helbredelsen? Når De er blevet helbredt, må De være
lige så forsigtig med det som med den nye dragt, så den ikke bliver snavset. Der er jo
mennesker, som ikke lader noget være uforsøgt. Lad os tage et stykke tøj, en hvid
bluse, når den er blevet snavset, hvad gør De så? Vasker den, men den bliver ikke
bedre ved at blive vasket meget, og en gang går den også i stykker. Sådan er det
også her, når mennesker kommer til mig angående helbredelse. Det er nok med én
gang. De skal jo selv passe på dette gode, den bedste gave, Vorherre kan give men-
nesket, at De behandler den skånsomt, og ikke smider rundt med den. Og så tror
mennesket også her: "Nå, det gør jo ikke så meget. Man kan gøre, hvad man vil."

Når en har mange penge, siger han, at det ikke kommer an på det. Når den sidste
gangster ikke lod nogen syge komme ind til dette lille menneske for mindre end 500
DM, så er det i dag sådan, at der kun bliver betalt et lille honorar. Jeg taler ellers ikke
om penge. Jeg vil heller ikke vide noget om dem, jeg vil heller ikke have dem. Men-

nesket siger: "Det er jo ikke dyrt, så kan jeg komme igen en anden dag eller om nogle uger."

Det er ligesom med blusen, når den er snavset, vasker De den hver dag. Men at den ikke bliver bedre af det, er jo også klart. Og jeg giver selvfølgelig heller ikke dette menneske ret til at komme hver dag. Han har mere tid, end jeg har. Jeg kan fortælle Dem, at dag og nat går i ét for mig. Tror De ikke, at jeg, når jeg er færdig her, går hen og lægger mig, at jeg så er færdig? Da fortsætter det natten igennem, dag og nat; også de sidste nætter. Jeg er undervejs dag og nat. Det sker også, at jeg sidder op og sover, det sker også, at jeg strækker mine lemmer. Men derfor vil jeg ikke finde mig i, at mennesker tror, de kan hænge sig fast på en. Tro ikke, at jeg har brug for tilhængere; nej, jeg vil ikke have tilhængere, for jo flere tilhængere jeg har, desto mere bliver jeg belastet af dem. Men jeg vil, at mennesket slår ind på den guddommelige vej, og også går den, og jeg fører Dem på denne vej, det vil sige, jeg har på forhånd sagt: Forfædrene er gået bort fra den guddommelige vej og har ødelagt broen bag sig. Denne bro har jeg genopbygget, så at hvert menneske har mulighed for igen at komme på den sande, guddommelige vej.

Det har været mit hidtidige arbejde, og vil også fortsat være det. For jeg må også fortsat opbygge denne bro; forstærke den endnu mere, for der kommer stadig flere og flere mennesker, som går på denne bro, som vil gå over denne bro. Følgelig ville det være meningsløst, at mennesker siger, at de er Gröning-tilhængere. Tilhængere er altid en belastning. Lad os foretage en lille sammenligning. En bil med anhænger eller to eller tre; det ville være en belastning for den, og den kunne ikke komme så hurtigt frem, som den skulle. Jeg vil kun føre Dem; føre Dem på den guddommelige vej. Jeg viser Dem vejen, som De skal gå, og jeg bliver der for at overbevise andre mennesker om det; for at forklare andre mennesker, hvad Vorherre har skabt af smukt for os, som mennesker hidtil har trådt under fode. Også han må lidt efter lidt komme til fornuft, og gå denne vej, som mange allerede er gået forud på.

Og sådan ser det også ud her. Jeg har ikke omsonst ladet Dem vente så længe. De måtte først fjerne meget på vejen, det vil sige, De måtte sjæleligt forberede Dem på at modtage den guddommelige, helbredende bølge. De skal slippe al den nød og bekymringer, som kan mærkes i og på Deres krop; helt og fuldt slippe Deres lidelser. De behøver ikke at beskæftige Dem med dem, for sygdommen har De hele tiden haft, nu må De lægge mærke til, hvad der sker af nyt i Deres krop, altså hvad De føler i Deres krop. Det er noget hidtil ukendt. Enkelte af Dem, der tidligere har opsøgt min nærhed, ved, hvordan det gør sig bemærket og hvad der foregår. Og nu er De også her for at få helbredelse, skal vi sige fra denne lille fagmand, fra denne mekaniker, som har genindstillet forbindelsen, så De igen kan modtage den guddommelige strøm. Optag den; lad den trække gennem Deres krop, så vil De konstatere, at sundheden går ind derved. Men det er umuligt, hvis De sjæleligt holder fast ved Deres lidelse.

Ligeså vil jeg her give Dem et eksempel på, at jeg som tidligere vil slå mine fjender med gode gerninger. Enkelte af dem er allerede kommet. De har givet mig hånden og bedt om tilgivelse. De ville det ikke. De sagde, at de blev tvunget til det. De fortrød deres onde handling. Jeg rakte dem hånden og sagde: "Det er helt Deres sag, hvad De anser det for, og hvordan De videre vil tænke over det."

Lige sådan siger jeg her: Forlang intet, men modtag. Som man reder, ligger man. Og når et menneske kommer her og siger: "Ja, jeg tror, jeg tror på Gud", så er det kun ord. Det skal først bevises i handling. Og sådan skal min fjender også i handling bevise, at de fortryder det onde, som de havde tænkt sig at gøre ved mig.

Men nu må jeg sige Dem noget. Mig personligt ville man gøre noget, fordi jeg havde skubbet disse mennesker væk, De ville sige havde "skaffet mig af" med dem. Man ville skade mig. Jeg er ikke den skadelidte. Jeg ejer jo intet, og at komme i tugthuset er ikke så slemt, som det jeg allerede har været igennem. Noget værre kan der ikke komme, og døden frygter jeg heller ikke. Døden er min ven; min bedste ven. Hvad mere skulle jeg frygte her på denne jord? Jeg frygter ingen mennesker, og heller ingen onde handlinger fra mennesker. Jeg går min vej, som jeg ser den befalet mig, den De som menneske alle havde skullet gå; vejen til Vorherre, og ikke til Satan. Jeg lader mig ikke vælte; ikke ødelægge; ikke lokke ... Jeg lader mange gange som om, fordi jeg måtte gøre det, men vis mig et tilfælde, hvor jeg har gjort det. Jeg behøver ikke at aflægge regnskab for, hvor jeg har fået penge fra. Den Pfennig jeg ejer, har jeg fundet; den er ikke fra helsesøgende. Men at mennesker ikke har undladt noget for at tjene penge og guld, er ikke min skyld. Skylden ligger på menneskers side, for mig personligt kan ingen gøre noget; heller ikke skade; slet intet. De skadelidte er her først og fremmest de stakkels syge, og i det store og hele alle mennesker, som har den gode vilje, og de onde, de bliver for sig. Som menneske siger De: "Vogt jer for dem, Gud har mærket."

Mennesket siger: "Det skader ikke, at han er syg, at han er forkrøblet, at han er blind, det er Guds straf."

Det siger noget om mennesket selv. Til dem siger jeg: "Føj for pokker!" Hvordan kan mennesker, som aldrig har tænkt på at optage den sande, guddommelige tro i sig og leve med den, driste sig til at sige, at det skulle være en Guds straf. Nej, Vorherre har ikke nødig at straffe mennesker. Mennesket er kun forladt, som en ødelagt motor, der ikke mere kan fjernstyres, og hvad der sker med ham, er hans egen sag.

Her blandt mennesker er det sådan, at her findes den virkelige Satan, som ikke undlader noget for at holde mennesket fra den guddommelige tro.

Men derfor kan man ikke sige, at Vorherre straffer et menneske; nej. Han har selv trukket sig bort og er gået sin egen vej, og det er en forkert vej; det er vejen til Satan, og denne har selvfølgelig aldrig noget godt i sinde, for det kan man ikke vente fra ham. Men dermed vil jeg ikke sige, at disse mennesker er sataniske. Nej, de er blot holdt borte fra den guddommelige vej. For de vidste jo ikke, hvordan de skulle forhol-

de sig. De troede, at når de hver eneste dag gik i kirke og bad, så havde de gjort nok. Nej, sådan ser det ikke ud. Jeg handler også sådan, at jeg til i dag slet ikke har tænkt på at gå imod dem. Disse mennesker går deres egen vej, og en skønne dag ikke alene siger jeg dem noget, men vil også vise dem noget andet, og så stivner de af skræk. For skræk kaster ethvert menneske omkuld, også de sataniske. Men i dag tænker jeg slet ikke på det, og vil heller ikke i al fremtid, så længe jeg lever, straffe disse mennesker. Det ville virkelig være nemt at få mennesker ned med nakken, men jeg siger, at alle må have tid til at modnes, også disse. Jeg straffer ikke selv noget menneske, og ønsker som altid mine værste dødsfjender, alle sataniske mennesker, alt godt. Så kan de se, hvordan de kommer videre. Jeg siger: ikke langt, for de går nedad, og Satan er ikke langt borte, og griber fat i mennesker og henter dem ned, og har af og til også gravet et par huller, som de så går ind i. Sådan er min vej ikke; jeg går en anden vej, og vil derfor aldrig blive bragt til fald, og vil heller aldrig gå i denne fælde.

Jeg kunne fortælle Dem så meget, som De hidtil ikke har vidst noget om. Heller ikke dette vidste De. Alt dette er ukendt for Dem, for størstedelen af alle de tilstedeværende. De har forestillet Dem alt helt anderledes. De vidste: "Ja, Gröning gør det; han har gjort det, og han fortsætter også med at gøre det, og tusinder og atter tusinder er glade igen og siger: "Han arbejder igen!" Det er jo også forkert, han arbejder endnu og vil altid gøre det. Og om man putter mig i en regntønde og begraver den; fortsætter jeg med at arbejde.

Mennesker vil lære, at de ikke som syge behøver at komme til mig, for det ville være en uskik. Ikke at jeg derfor vil ophøje mig. Men beviserne, som jeg ikke er blevet tvunget til at stille, viser, at jeg aldrig har været nødt til at gøre, hvad mennesker har tænkt sig eller endog har forlangt. Jeg behøver ikke at komme til Dem; De behøver ikke at komme til mig. Jeg har bygget broen. De ser den ikke, men jeg har vist Dem den åndelige vej. Det er broen, der fører til den guddommelige vej. Ligesom Deres sygdom åndeligt sjæleligt ligger fast i Deres krop, ligeså er al min gøren og laden åndelig; det vil sige sjæleligt. Enhver sygdom er sjæleligt betinget. Jeg siger Dem, at jeg i dag kunne fortælle Dem talrige ting, som De ville miste mælet over, men som sagt, tiden er knap.

Men fordi jeg ikke personligt kan give Dem det med på vejen, siger jeg Dem allerede i dag, at jeg nu befinder mig på bedste vej, for jeg har "ferie" nu; nu har jeg ingen forsamlinger. Derfor vil jeg udnytte tiden til at give Dem alt dette, både i ord, skrift og billeder, så De på det nøjagtigste kan blive informeret om min gøren og laden.

Beslutningen om, hvilken vej De skal slå ind på, er helt Deres egen sag. Jeg ville aldrig tvinge et menneske til noget som helst, for det ville være forkert.

Hvis De beskæftiger Dem med andre ting her, så kan De intet modtage. De belaster Deres sind lige så meget, som hvis jeg ville sige – lad os tage en frugtskål med frugt. Denne frugt lader De stå længe, og den bliver dårlig. Nu kommer der en, som vil bringe Dem en ny portion; ny, frisk frugt, og så ville De da ikke være rigtig klog, hvis

De ville lægge den sunde, friske frugt ned til den dårlige frugt. Jeg skal sige Dem, hvad jeg ville gøre. Den frugt, som er blevet dårlig, smider jeg selvfølgelig ud, og gør skålen ren; ikke med hånden eller med læberne, nej; jeg vasker den straks rigtigt ren, for lugten, noget dårligt, bliver stadig i skålen. Det må ud, for at alt det gode, som nu kommer nyt hertil, kan komme i skålen, og nu kan jeg sige: "Jeg har kun god frugt."

Sådan er det også her. Når De tænker på de enkelte ting, det vil sige på en sygdom, sådan som mange siger: "Hovedsagen er maven, ørerne eller mine arme, min lænd", lige meget, hvor hovedlidelsen sidder, når De holder den fast, den kan sjæleligt fastholdes, det er forståeligt. Her, som med frugtskålen; når den ikke er helt ren og tom, så bliver der ikke plads til det gode, og godt og skidt kan ikke blandes. Det gode vil så, hvis De lader noget blive i skålen, smittes af det dårlige. Følgelig har det intet formål, hvis De ikke helt og holdent lader Dem rense sjæleligt, slipper Deres sygdom, for at kunne modtage sundheden. Det er ikke min skyld; det er så Deres skyld, når De fastholder deres hovedlidelse. Sundheden er det nye, det guddommelige, og vil aldrig kunne forenes med det sataniske, med det dårlige. Derfor må jeg inderligt bede Dem om ...

Lille hul i stenografien

Fordi jeg jo også er et menneske og har lidt ligesom De, og må lide endnu mere, for at kunne hjælpe og helbrede mennesker, og netop ud fra denne lidelsesvej ikke selv har besluttet at hjælpe mennesker, nej, jeg ser det som min opgave. Jeg skænker mit liv til alle mennesker på denne jord, nøjagtigt som han har brug for det. Jeg tager sorgerne fra mennesker; jeg tager lidelsen fra mennesker; alt det vil jeg have, men som løn for det vil jeg vide, at mennesket er helt på den guddommelige vej. Mere vil jeg ikke have. Det er mere end penge og besiddelser, for hvis jeg ville arbejde for at tjene penge, ville jeg i dag være den rigeste mand på denne jord. Og fordi jeg ikke vil det, tror jeg bestemt at kunne sige, at retten er på min side, og det viger jeg ikke fra.

Intet menneske kan købe sig sundhed for penge, hvad han hidtil heller ikke har kunnet fra mennesker. Og jeg lader mig heller ikke lokke til det. Man har i løbet af mit liv tilbudt mig så mange goder, og hvad har mennesker ikke forstået at råbe op om: "Gröning vil her og der købe en villa." Jeg ville takke min Vorherre, hvis jeg ejede et hundehus. Jeg har ikke villet det, det ville andre; intet til mig, alt til disse sataniske mennesker. Tror De, at jeg behøver at ærgre mig på grund af disse mennesker? Den der har penge, er en anset mand, et anset menneske. Han kan få alt, hvad der findes på denne jord. Han kan købe, hvad han vil, men ét kan han dog ikke købe, og det er sundheden. Hvor er det godt og rigtigt.

I går var det også et mennesker her: "Hr. Gröning, jeg er forretningsmand. Jeg har penge, jeg har alt. De har brug for tøj, for penge. Jeg sender Dem det!"

Og sådan kommer der dagligt mennesker, som ikke undlader noget for at lokke mig. Nej, disse mennesker vil gøre sig det let. Han vil give penge, fordi han nemt kan tjene dem, fordi han stjæler, fordi han kun gør noget ondt, fordi han svindler sig til dem,

og så tror han, at han med dette djævelske, sataniske kan købe sig til det guddommelige.

Nutidens menneske ved i dag endnu ikke, hvad der er galt. Han tror, at han kan smide snavs og skidt på mig, som han hidtil har været vant til. Men jeg siger ethvert menneske sandheden lige op i ansigtet. Jeg har aflagt min eksamen, og nu kan intet menneske på nogen måde mere få mulighed for at komme her med ligegyldigt hvad. Jeg lader mig heller ikke noget sige fra noget menneske, lige meget hvem han er. Hidtil var det mennesker, som ikke har ladet noget være uforsøgt. De har så fint forstået at sætte mig en pistol for brystet, det vil sige, de har her og der hørt noget, og har forvrænget det. Jeg kan også vende ordene om. Der er ikke en sætning, jeg ikke kan gendrive. Jeg kan udlægge en sætning, som jeg vil. Og sådan har disse mennesker også vendt alt, har forvrænget alt og troet, at de kunne smide snavs og skidt på et menneske, som kun har gjort det gode, og fortsat vil det.

Mine kære syge, at jeg må tale sådan til Dem, vil ikke være uforståeligt for Dem, for mennesker har virkelig ikke ladet noget være uforsøgt, og jeg må sige Dem det, som det har været. Men det er kun et lillebitte udsnit. Det lyder i et menneskeliv, som om han kun har sagt en stavelse, og således vil jeg også betegne alt det, jeg har givet Dem med på vejen, som en stavelse. Det er en begyndelse uden ende. Men denne kamp er jeg ikke bange for at tage op, og selv om der her og der dukker mennesker op, som ikke undlader noget for at rive mig i stykker – så forlader jeg ikke min opgave. Og om de river mig i stykker, så frygter jeg intet menneske på denne jord. Og her kan vi ikke tale om en anden jord, som De ikke ved noget om.

Det er ikke nemt. Der er så meget, og hvert menneske troede, det vil sige, mange troede og tror også i dag, ligesom der også har været enkelte, som har tilbudt maksimalprisen, 100.000 Mark, for at se mig, det er ikke mange. Enhver gør, hvad han er i stand til. Men i sidste ende er jeg her ikke for at lade mig se for penge, og De vil aldrig i hele Deres liv kunne sige, at jeg er pengebegærlig, at jeg søger penge, nej. Jeg søger det onde, som mennesker generation efter generation har optaget i sig, og lader ikke noget være uforsøgt for at trække Satan, djævelen eller det djævelske fra hans krop, og fører så personligt kampen med selve Satan. For han har vældig godt forstået at gemme sig i menneskekroppe, og så river jeg ham ud og siger her: øje for øje og tand for tand. Kampen fører jeg dagligt. Det er ikke rart, det er ikke hver mands sag, men jeg gør det, så længe jeg lever.

Jeg vil ikke holde alt for længe på Dem, men alligevel vil jeg ikke sådan uden videre lade Dem gå, før De har overbevist mig, det vil sige, før jeg personligt har overbevist mig om, hvad De har mærket her, eller om De har smerter endnu. Når jeg nu spørger: Hvem af Dem, der endnu har smerter, smerter fra Deres lidelse, rækker højre hånd op.

Når organerne var døde, er det jo forståeligt, at der må liv ind igen, eller som mennesker siger: Først er huset tomt, så kommer der liv og bevægelse derind.

Og sådan er det også med bevægelsen i disse organer, i de døde lemmer. Der er også mennesker, som skælder ud. Vær venlig ikke at skælde ud. De vil snart blive belært om noget andet. De må først lade dette ske, ellers kan De ikke komme fri af Deres lidelse, og De må også, når De har besluttet Dem for at gå den sande, guddommelige vej, bevæge Dem glad, være glad, og handle efter det. Jeg siger som tidligere: Elsk din næste mere end dig selv; elsk dine fjender.

Den ene smitter den anden; det er også klart. Jeg giver Dem et eksempel: Lad os sige, at vi har en kasse kartofler. En kartoffel er rådden, og den ligger lige midt mellem de andre i denne kasse. Hvad sker, når den rådne kartoffel ikke bliver fjernet? Den smitter de andre, som ligger rundt om den, og det varer ikke længe, før de alle er rådne, og derfor, når De holder fast i en lidelse og ikke kaster den ud, griber det ene snart det andet. Når jeg stiller et sygdomsbillede, så viser det sig fra a til z.

Det er jo klart, at den ene og den anden syge gang på gang undrer sig. Derfor siger man jo også "mirakeldoktoren." Nej, det er kun en undren. Man undrer sig kun, når mennesket siger: "Det er et mirakel, hvad denne person gør." Her kommer forbavselsen til udtryk, for – tal venligst rigtigt – der findes ingen mirakler. Når mennesket er afvejet fra det guddommelige, har sat det til side og benytter sig af kunstige ting, og nu atter bliver ført tilbage til det guddommelige, er det helt naturligt, at han undrer sig og siger: Det er som et mirakel.

Ja, fra hans side er det kun en undren. Derfor undrer mennesker sig over, hvordan det er muligt. Det er vanskeligt, og jeg forstår godt, at De ikke har så let ved at forstå det. Jeg tager Dem det heller ikke ilde op, men jeg ser mig tvunget til lidt efter lidt at forklare Dem det, og hvordan og på hvilken måde har jeg også allerede givet Dem med på vejen.

Og for at kunne fremme dette sande, guddommelige værk, må jeg bede Dem om, at De vil bidrage noget til det, da mit hidtidige materiale er blevet fjernet af disse gangstere, det betyder, at jeg ikke mere er i besiddelse af et eneste stykke af dette skriftlige materiale, som man hele tiden har forlangt af mig. Man har taget det fra mig, så jeg må skaffe mig dette materiale igen. Og for at kunne skaffe det, beder jeg Dem om at give mig en beretning om, hvordan og hvilken lidelse De har haft, og hvordan De igen er sluppet fri af den. Men hold Dem til sandheden; skriv ikke nogen løgn, skriv det, som det var. Disse skrevne stykker skal så tjene som byggesten for dette store, sandfærdige, guddommelige værk.

Jeg siger, at jeg ikke mere behøver at spørge, på hvilken grund dette nu opstår. Mennesket skal selv beslutte sig; ikke jeg. Når han spærrer vejen for mig, og når det bliver mig for kedeligt, så må jeg gå til en anden gård, og der ikke lade noget være uforsøgt, for på en eller anden måde på denne jord at lade dette guddommelige værk opstå, at skaffe fundamentet, som det kan stå på. Og disse skrevne stykker, som jeg har bedt Dem om, er som byggesten, der bidrager til det.

Jeg ved, at enkelte af Dem vil sige: "Ja, skulle det være alt, skulle jeg kunne blive rask ved det?" Jeg tror med bestemthed at kunne sige, at når De tager disse ord til Dem, så vil De finde, hvad De har søgt, men hidtil ikke har kunnet finde. Derfor siger jeg som tidligere, at De kan gå hjem med den største fortrøstning, at De kan have tillid til mig, og med den gå hjem og lægge mærke til, hvad der foregår i Deres krop,

Men jeg beder Dem om ikke at skælde ud, hvis smerterne bliver værre, når der her og der på steder i Deres krop mærkes vanskeligheder, som De hidtil ikke har lagt mærke til, eller det endog går så vidt, at det kaster Dem omkuld, at De må holde sengen; så stærkt bliver det. For jeg har i dag givet Dem så meget med på vejen, at De i den grad har modtaget den helbredende bølge, at De kan mærke dette gode. Der er nogle få her, som stadig kan mærke noget til deres gamle lidelse. Men det er ikke min skyld. Jeg har jo heller ikke sagt, hvad jeg kan helbrede, men når jeg kan helbrede, og derfor modtager De dette guddommelige, og det kan kun være sundheden. Jeg har også sagt til Dem: Jeg tager alle Deres sorger og alle Deres lidelser fra Dem. Lad det nu her og der få sin tid hjemme. Søg ikke sygdommen, men følg efter i Deres krop, hvad der videre er sket.

De kan lige så godt modtage den helbredende bølge derhjemme, for jeg har givet Dem så meget med her. Jeg har påvirket Dem, så vidt er jeg fagmand, jeg har genindstillet ledningen, har igen tilsluttet Dem, og nu kan De modtage strømmen, som jeg dagligt sender hvert øjeblik; til dem der er tilsluttet. De der ikke er tilsluttet, kan ikke modtage. Det er ligesom når jeg skruer den elektriske pære ud af denne lampe, så har den ingen tilslutning til strømmen og kan ikke lyse. Så har den forfejlet sit formål; den er overhovedet intet værd; den er død. Når jeg tilslutter den, så opfylder den sit egentlige formål, og så har den også sin berettigelse til at være der; ligesom i dette tilfælde hvert menneske.

Det har heller aldrig været sådan, at De har måttet gå til senderen med Deres radio. De bliver bare hjemme, slutter Deres apparat til senderen, og modtager nu det, senderen sender. Jeg har også sagt, at jeg vil være senderen her, og De er her modtageren. Stil blot ind på senderen. Jeg spørger ikke, hvor mange mennesker der er tilsluttet, ligesom senderen heller ikke spørger, hvor mange apparater der er tilsluttet. Den sender blot sit program, og sendebølgen går ud fra den. Sådan er det også her.

Om jeg her i Tyskland, eller lige meget hvor, helbreder et menneske, det ved De alle mere eller mindre om. Eller rettere sagt: De ved intet om det. Men i enkelte tilfælde giver jeg mennesker det kort med på vejen, idet jeg bevidner det. Ligesom alt, hvad der findes og bevæger sig her på jorden, ser jeg det, som er under denne jord, og jeg ved også nøjagtig besked. Jeg ser endnu længere, hvad der foregår på hele jorden. Jeg ser alle tingene, som ligger mellem himmel og jord. De kan ikke rigtig forstå, hvordan det kan være muligt at udføre fjernhelbredelse. Men for Dem er det en selvfølgelighed, at De ad luftvejen kan opfange sendebølgen, når De har indstillet Deres radio på senderen. Den er jo ikke synlig; ikke for et menneskes øje. Og De kan heller

ikke sige mig, når De sidder her, og jeg siger: "Jeg har et hus, hvordan står det til med det?"

Men jeg siger Dem, hvad der i vejen med det, hvor det står, hvad det står på, hvad der er under det; vand eller hvad som helst. Jeg siger også, hvad der ikke er der mere, hvad der var der engang. Jeg lever alle levende væseners liv på denne jord. Alle menneskers liv, dyr og plantelivet, hvad der endnu er der, og hvad der ikke er der mere. Det er lige sådan, når mennesker er kommet til mig og har spurgt, om et eller andet familiemedlem, som er sporløst forsvundet under den sidste krig, lever endnu, hvad jeg ikke gerne svarer på, hvad jeg også må afvise. Jeg kunne også gå endnu videre, til planteriget, at der her og der har stået et træ, og jeg siger, her og der har der stået et træ, hvad ingen kan bestride, fordi det altid svarer til kendsgerningen. Og kraften går endnu videre. Kun fordi jeg er så folkelig og lille og slank, og også fortsat vil være det, kan et menneske ikke tro, at det er sandt, hvilke kræfter der i det hele taget endnu er der; ting, der for Dem som menneske altid var umuligt. Hvilket menneske var det overhovedet givet at råde over disse kræfter! Jeg har ikke sagt det for at prale, nej, kun for at give mennesker enkeltheder med på vejen, som bevis for, at disse kræfter jo går langt videre. Som når jeg siger, at jeg kan slå motoren fra i en motorcykel, som mennesker har skabt; motorer, som er indbygget i en motorcykel, bil og så videre. Ligesom jeg også har lukket for andre apparater, som lyden i film, i radioer og meget andet. Jeg gør det ikke for at prale, nej, jeg gør alle disse ting tre gange for at bevise det. Sådan som mennesket jo også har fået det med på vejen: Ét frafald er intet frafald, det er der ingen tvivl om. Men tallet tre er noget bestemt, og tallet tre holder jeg mig også til, og gør alle disse ting tre gange.

Jeg tror med bestemthed at kunne sige i dag, at 90 procent af Dem, jeg trækker 10 procent fra for alle – men jeg kan ikke være her bagefter, det er mig umuligt – at der er 90 procent af Dem, som faktisk har modtaget helbredelsen. Blot må De gøre plads for denne helbredelse, for dette gode, og smide det onde ud, så helbredelsen, sundheden, også kan finde plads. Det er Deres egen skyld, hvis De ikke har benyttet denne lejlighed i dag. Jeg ville aldrig tvinge Dem til at slå ind på den guddommelige vej. De bestemmer helt selv, hvilken side De vil slå ind på.

Jeg håber, De har forstået mig, og jeg beder Dem nu inderligt om at være fornuftig, at tage imod sundheden, og gå den ene vej, som er den guddommelige. Jeg fortæller Dem ikke noget nyt, når jeg siger til Dem, at nu efter den sidste krig, hvor det har været nødvendigt for soldater eller mennesker at trække sig tilbage, og de har måttet gå over en bro; når fjenden så var efter dem, har de sprængt broen væk bag sig. At mennesker endnu i dag har nok at gøre med at bygge disse broer op igen, er heller ikke ukendt for Dem. Men den egentlige bro, som det drejer sig om, den har mennesket ikke tænkt på. Mennesket har kun tænkt på det, han har skabt, og har foragtet det guddommelige; han har glemt sig selv. Han tror, at han kan så meget, og selv kan han slet intet. Han har forsyndet sig mod sin egen krop. Han har glemt, at han er et Guds barn, og at han har behandlet sin krop så dårligt ved ikke at have været opmærksom på den, og kun har haft så megen tillid til mennesker.

Det er forkert. Mennesket må først opnå sin egen sundhed, ikke først lade det komme så vidt, at han er blevet syg, og så må tænke på at klare sig. Det er, ligesom når De er kommet her. Jeg siger som før, modtag det gode, men det må De også have tid til.

Beviset har De givet mig her, idet De har forholdt Dem så roligt og har ventet i så mange timer, til jeg kom, for at kunne modtage det gode, det guddommelige. Man kunne også kalde det en lille bod. Tag altså imod det, jeg har tænkt mig at give til mennesker.

Intet menneskeligt, tag kun imod det guddommelige, og så ønsker jeg Dem den bedste sundhed for Deres fortsatte liv. Den største rigdom, et menneske kan eje, er sundheden. Penge er magt, men sundhed er almagt. Og dermed vil jeg tage afsked med Dem, idet jeg endnu engang giver Dem det allerbedste med for Deres fortsatte liv, og det er sundheden

Kilde:

FREIE ARBEITSGEMEINSCHAFT BRUNO GRÖNING (HrsG.): Das Tor zum Weg (Stephanskirchen bei Rosenheim 1969) Nr. 10/11 bis 1970, Nr. 06/07